

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

AM NEVOIE DE PACE

POVEȘTEA DESPRE RĂZBOI
ȘI PLEDOARIA PENTRU PACE
A UNEI FETIȚE DIN SIRIA

BANA ALABED

M-am născut cu zâmbetul pe buze

Mami mi-a spus că m-am născut cu zâmbetul pe buze. Ea spune că am fost mereu veselă, deși niciodată nu voiam să dorm ca să nu pierd nimic din ce se petrecea în jurul meu.

Aveam multe motive să fiu fericită când eram mică. Tata mă ducea mereu la piscina Alrabea, iar asta îmi plăcea cel mai mult. Pe locul al doilea era să mă dau în lea-

găne. Îmi plăcea și când mergeam cu unchii mei la piață ca să luăm jeleurii. (Întotdeauna roșii, sunt cele mai bune.) Ai mei mergeau des la restaurant, iar eu puteam să vorbesc cu foarte mulți oameni acolo. În

multe alte seri, mergeam toți la masă la bunica Alabed, unde veneau întotdeauna o grămadă de oameni, pentru că am foarte multe mătuși și unchi și patru bunici și două străbunici. Aveam multe cărți pe care îmi plăcea să le citesc, mai ales *Albă ca Zăpada*, care era preferata mea. Ador poveștile cu prințese.

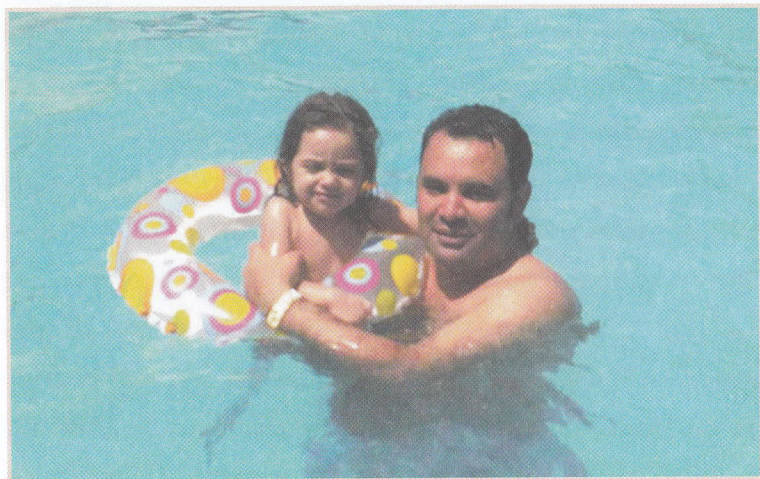
Și mai aveam un mare motiv să fiu fericită: frățiorul meu. M-am rugat ca mami să facă o fată, pentru că îmi doream foarte mult o surioară. Dar fratele meu era micuț, drăguț și avea părul negru și des și moale ca al unei păpuși, așa că nu era așa de rău că era băiat. Când mami

era însărcinată, alesesem deja un nume pentru sora mea: Warda, care înseamnă „floare“, pentru că alt lucru care îmi place foarte mult sunt florile. Dar nu-i poți pune unui băiat numele Warda. În schimb, a primit numele Liath (care înseamnă „leu“) Mohamed. Noi îi spunem Mohamed.

Aveam doar trei ani când s-a născut Mohamed, dar am avut grijă de el. Îi aduceam lui mami scutece când trebuia să-l schimbe, împărțeam jucăriile cu el și încercam să-l liniștesc când plângea.

Seara puteam să-l țin în poală, iar mama stătea lângă noi pe canapeaua din sufragerie și ne citea. Baba venea și el, se așeza în fotoliul lui preferat și o asculta pe mami citind. După ce termina povestea, eu mă așezam în brațe la Baba, iar mami îl ducea pe Mohamed la culcare. Mama îi spunea lui Baba că ar trebui să mă ducă și el la culcare, dar amândurora ne plăcea mai mult când adormeam la pieptul lui. Baba îmi povestea întâmplări din copilăria lui și unele povești inventate. Preferata mea era cea despre o oaie care își lasă mielușeii acasă și le spune să nu deschidă ușa nimănui care nu știe cuvântul secret, apoi vine un lup și păcălește copiii, făcându-i să creadă că este mama lor.

Respect pentru oameni și cărți

Ei deschid ușa și lupul îi mănâncă! Urăsc partea asta. Dar oaia scoate mielușeii din burta lupului și pune pietre în loc.

Simțeam glasul lui Baba prin pieptul lui, în timp ce îmi povestea, și era atât de bine. Cel mai frumos loc din lume era în brațe la Baba.

Așa că nu s-au întâmplat prea multe lucruri rele în familia mea. Mami ar spune că suntem binecuvântați. Mă gândeam că o să fim mereu fericiți.

N-aș fi vrut să plec niciodată din Siria

N-aș fi vrut să plec niciodată din Siria pentru că este un loc special. E o țară foarte, foarte veche, iar familia mea trăiește aici dintotdeauna. Bunicul Malek spune că e foarte important să înțelegi de unde vii, pentru că asta te definește. El spune că ar trebui să ne mândrim că suntem sirieni, pentru că sirienii sunt buni și cinștiți. Poți să lași în casă un sac cu bani, și n-o să îți fure nimeni. Tot ce avem împărțim întotdeauna cu vecinii și avem grijă de familiile noastre, deoarece pentru noi familia este cea mai importantă. Știm că trebuie să fim mereu darnici, credincioși și buni slujitori ai lui Allah. Ne rugăm mult, pentru ca Dumnezeu să ne ajute să fim buni. Ne dorim o viață simplă. Asta contează pentru noi.

Când era mic, bunicul trăia la țară. Când s-a făcut mare, s-a căsătorit cu bunica Samar, care a crescut în Alep, așa că s-a mutat și el acolo, deși a spus întotdeauna că lui îi plăcea

mai mult la țară, pentru că acolo e mai liniște și aerul e mai proaspăt. Mami și toți frații și surorile ei s-au născut în Alep. La fel și Baba și frații și surorile lui. Și eu m-am născut în Alep, la fel ca ei. Când aveam să mă fac mare, voiam să locuiesc pe aceeași stradă cu prietenele mele cele mai bune, Yasmin și Fatemah, și cu mami și Baba, așa cum locuiesc și ei pe aceeași stradă cu părinții lor. Eu și familia mea am fi putut să luăm masa împreună și să ne plimbăm pe la cetate și să ne facem să râdem unii pe alții. În familia mea, tuturor le place să râdă, așa că n-ar fi fost deloc greu. Eu voiam să mă fac învățătoare și să învăț copiii sirieni limba engleză.

Astea erau visurile mele.

Nimic nu ne ajuta să uităm că Baba nu era acolo

Dup-aia a venit o perioadă urâtă. Mai întâi au venit să îl ia pe Baba. Eu, mami și Mohamed eram la bunica Alabed. Baba și frații lui erau afară, în fața pieței, ca de obicei. Își luau scaunele pliante și stăteau acolo aproape în fiecare seară, beau ceai de mere și râdeau amintindu-și întâmplări amuzante ori se certau care este mai bun la PlayStation sau mai inteligent sau care putea să urle mai tare, deși niciunul nu era nebun. Baba și frații lui crescuseră în cartierul nostru, așa că treceau pe la noi și toți prietenii lor. Mami spunea că le plăcea să facă pe tinereii. Uneori stăteam și eu cu ei, și atunci mă tachinau că mă credeam mare, deși eram încă foarte mică.

În ziua aceea, unchiul Nezar a venit în fugă la bunica Alabed, care pregătea masa cu mine și cu mami, și ne-a spus că l-au luat cu ei pe Baba. „Ei“, adică Mukhābarāt,

poliția secretă care lucrează pentru președintele Siriei, Bashar al-Assad.

Am întrebat-o pe mama de ce nu vine acasă Baba și unde s-a dus și când o să se întoarcă.

– O să vină curând, Bon Bon, a răspuns ea și m-a îmbrățișat. Sunt niște oameni care trebuie să-i pună câteva întrebări doar. O să fie bine.

Dar eu nu eram sigură că era adevărat, pentru că toată lumea părea îngrijorată. Nici măcar nu au vrut să mănânce din ce pregătiserăm. Unchii mei au rămas în sufragerie, discutând despre cum l-a luat poliția pe Baba deoarece guvernul credea că toți oamenii sunt spioni – în special bărbații. Trebuiau să-i interogheze pe oameni ca să vadă cine era loial. Baba al meu nu era spion, era avocat. Treaba lui era să ajute oamenii și să se asigure că nu li se face vreo nedreptate.

În noaptea aceea am rămas la bunica, pentru că era prea trist să mergem acasă fără Baba. Era mai bine să stăm cu toții la bunica și să ne facem griji pentru el împreună. Baba nu s-a întors acasă nici a doua zi. Nu știam unde se află. Am încercat să cântăm. Am încercat să colorăm. Am încercat să citim, dar nimic nu ne ajuta să uităm că Baba nu era acolo. Mohamed plângea întruna după Baba,

Respect pentru oameni și cărți

pentru că nu mai plecase niciodată până acum. Eu continuam să-i spun ce îmi spusese și mie mami: „O să vină curând.“

În noaptea aceea, mami s-a rugat și ea cu mine. L-am rugat pe Dumnezeu dacă ar putea să facă în așa fel încât Baba să se întoarcă în curând.

Și a mers! Baba s-a întors acasă a doua zi. Arăta obosit și mirosea urât, dar noi l-am îmbrățișat oricum.

– Sunt bine. Totul o să fie în regulă, a spus el.

Dar nu era deloc așa, pentru că în curând au început să cadă bombe.